

כולם יודעים שהמיבחן מתקרב. כמה אנשים יבואו לדחוף את רבין לצאת למשאומתן עם אש"ף? ב.שלום עכשיו נזכרים בנוסטלגיה בימי ההפגנות הגדולות אחרי ביקור סאדאט בארץ ואחרי הטבח בלבנון, ומוסיים להפעיל פעילים בשכר. תנועת מחאה מזדקנת

אולי תהיינה בחירות. אולי תהיה ממשלה צרה. אולי המשאומתן לשלום יהפך לאפי שרות ריאלית, כמו שזה היה אז, לפני 11 שנים, אחרי שאנוור אל-סאדאת הגיע, ושלום עכשיו נוסדה מהרחוב, לראווג לכך שמנחם בגין לא יחמיץ את ההזדמנות. משהו, בעליל, עומד לקרות, ושלום עכשיו שוב תצא אל הכיכרות, כמו כימים היפים ההם, ימי 400 אלף, שבאו לכיכר ודרשו את ראשו של אריאל שרון, שר-הביטחון של מילחמת-הלבנון.

אינטימאדה, כמובן, השפיעה על שלום עכשיו. המיכתבים שאוהדי התנועה, תורמיה הפוטנציאליים, מוצאים בזמן האחרון כתיבות-הרואר שלהם נושאים עימם את חותם ההתקוממות הפלסטינית. כל עלון כזה, המתאר את הפעילויות והקשיים, עם תקציר התוכן באנגלית, מעל ספח ההתפקדות עם מישכצת הסימון לתרומה המיחלת, נפתח, ברוח התקופה, במיספור שוטף. עלון קשר מס' 6 הוא ההוראה האחרונה שהוציאה מיפקדת שלום עכשיו לנאמניה. אלא שלשלום עכשיו אין מיפקדה. אין, וגם לא היתה לה מעולם מנהיגות נבחרת, והפעם האחרונה שאוהדיה גרשו את כיכר מלכדיישראל היתה לפני שבוע שנים, כאשר הנוצרים של מישפחת ג'ומייל טכחו בפליטי צברה ושאתילה, וצה"ל ישב מסכיב. מאז, באותן שנים סוערות שעברו על המקום הזה, שלום עכשיו הפכה מתנועה למר שג. רק החורש החליטה המנהיגות הוותיקה לפתוח מישרר בתל-אביב, כרחוב כן יהודה 177, לשים שלט על תיבת-הדואר, ולהעסיק

שיתוף משמאל

מי שמתגיים למילואים הוא שותף?

„אני לא מוכנה בשום אופן שאנשים לא יצייתו. אנחנו, אחרי הכל, מגינים על הבית שלנו. מה זה שאנשים לא יצייתו? מרי מילואים?”

אני מזכיר לה שבאמריקה, תנועת ההתנגדות למילחמת-ווייטנאם, על מאות אלפי סרבני הגיוס ונמלטי, הביאה לסיום המלחמה. אלה, אבל, כצפוי, תמי רפאלי, המנהלת כעת את הסניף התל-אביבי של שלום עכשיו, הראשון שקם בתנועת-השלום הישראלית שאיננו משוכן בדירה פרטית של אחד החברים, אומרת שכאן זה לא אמריקה, והמילחמה, בכל זאת, היא על הבית, ולירו.

מי משלם להם את המשכורת? אמיר, בעל המכת הגלוי והישר, רוצה

הפגנת שלום עכשיו בתל-אביב אחרי רצח אמיל גרינצווייג

יונתן שם-אור

לענות, אבל מביט בתמי, הבכירה ממנו, כך נראה, בהירארכיית הפעילים מקבלי-המש"כורת. גם היא היתה רוצה לענות, אבל אחרי חודש אחד בפעילות תנועתית היא קצת חוששת מהדברים המותרים או האסורים. „אני לא יכולה לענות,” היא משפילה את העיניים, „בלי לרבר עם צלי רשף.”

„מה, בעצם, אתם עושים כאן כל היום?”
„מארגנים את רשימות האוהדים, מרצים, פעילות בכתיבספר, ואוספים קצת תרומות.” אמיר ותמי מחליפים מבטים מהורהרים ונחוצים, ומסכימים לקביעה זו. הקונסנזוס הפטרייסטי, הנשען על הגדרות מסומלות של ידירות, מרינה וערכים של הגשמה אישית, מהווה עבור שלום עכשיו, כמו עבור היפוך הראי שלו, גוש-אמונים, את כדהשילוח, שממנו משגרים את המסר אל התורעה הציבורית.

הקליטה הרפויה של המסרים האלה, למד רות רצף הפעולות שמעולם לא נפסק אצל פעילי תנועת-השלום הישראלית, ולמרות אירווי האינטימאדה, העולים בחומרתם פיי כמה על זוועות צברה ושאתילה (שכהן צה"ל באמת לא היה), מעלה השערה חרישה. תמי ואמיר, נלהבים ורעננים, אינם, למרות הכל, האנשים היכולים לענות על השאלה.

אני שואל את צלי רשף אם אפשר לראות הצלחות בפעילות שלום עכשיו רק בזמנים שמיפלגות „השמאל” היו באופוזיציה, האם אני מנסה לחדר לו את התמיהה, שלום עכשיו לא היתה אלא פיקציה של מיפלגות. „יש משהו,” צלי רשף מסכים, „בוה שעכשיו, כאשר כולם בשילטון, זו קוני סטלציה פחות נוחה לפעולות מהסוג הזה. אבל זו רק ראייה חלקית של המצב. אני לא חושב ששירתנו מיפלגות. להיפך. אני חושב שגררנו את המערך. לפחות, ככה זה היה (המשך בעמוד 40)

אותנטי. כינתיים עושים ערב למען שלום עכשיו בקולנוע לב ו, בריונוף נוסר. האחים ברבש קיימו דיון נלווה להקרנה מיוחדת של הסרט אחד משלנו.

אמיר: „היד שהלכה לי בלבנון, מכריחה אותי להיות פטרייסט.” תמי רפאלי, שהגיעה לתנועה הזאת מפני שהיא חיפשה איוושהי עבודה, ומפני שהבעל שלה מכיר את צלי רשף, לא עסקה מעולם בדברים כאלה, אבל „הייתי בכל ההפגנות.” היא לא מתחילה אפילו לחלום על איוושהי פעילות שתסתר את החוק, או תקרין, חלילה, מימדים כאלה או אחרים של אנרכיה. למרות זאת היא אומרת ש„כל מה שקורה פה היום זה ממש נורא, ואני לא רוצה להיות שותף.”

קורה אישה? בשטחים, למשל? „כן.”

רדים של חברת-השקעות שפסטה את הרגל, מחכים להוראות מירושלים, ושוכרים לעצמם את הראש בניסיון למצוא את הנוסחה

שלושה אנשים במישרה מלאה. יכול להיות שחושדהריה הפוליטי של צלי רשף, עמירם גולדבלום ו'נט אביעד, המנ

לרבין, שלום עכשיו כבר לא מזין. תנועות-המחאה החזקות בישראל

החרשה, שתפיח חיים כמושג התיקשורת, תהפוך אותו לתנועת המונים החורגת ממשולש שייקדי-צוותא-בית ל'סין, תגיע אל השכונות ואל היונים הלנטטיות המקננות בארון של מיפלגות-הימין, תיצור עובדות בשטה, ותהפוך את השלום לגורם פוליטי

היגים המשופשים של התנועה, מאותת להם משהו. התנועה, כמו שאומר לי אמיר ליני צ'בסקי, פעיל חרש בשלום עכשיו, שהצטרף אל תמי רפאלי בפעילות אירגונית ויוזמנית, אכל לא נטש את מיפלגת-העבודה שממנה הגיע, „קמה בזמן משברים.”